

Η ΣΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΙΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Του Μπαλζάκ προς την κυρία Χάνσκα

Γιατί σιωπᾶς; Θέλεις νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ ἀνησυχία; Τὰ γράμματά σου εἶνε ὁ μόνος θησαυρός μου. Γιὰ νὰ τὰ λαβαίνω τακτικά θὰ ἤμουν πρόθυμος νὰ υποβληθῶ σὲ κάθε θυσία. Δὲν πρέπει συννεπῶς νὰ μὲ λησμονῆς, δὲν πρέπει νὰ κουράζεσαι. Γράψε μου, γράψε μου... Δὲν μὲ λυπᾶσαι; Δὲν νοιώθεις τὰ πιὰ παράπονα τῆς ψυχῆς μου;

Τὴ καλὴ πού θὰ ἦσουν ἂν μοῦ ἔλεγες ὅτι σκέπτεσαι, ἂν μοῦ ἔλεγες ὅλες τῆς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς σου... Θέλω ὅλα νὰ τὰ ξέρω, γιατί μὲ ἐνδιαφέρει τὸ κάθε βῆμά σου, ἢ κάθε λέξις σου!

Κι' ὅμως εἶμαι καταδικασμένος νὰ ζῶ μακριὰ σου, νὰ σὲ στεροῦμαι καὶ νὰ μὴν ἔχω κίτν τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ εἶμαστε μιά μέρα ἐνωμένοι γιὰ πάντα!

Τὴ ἀγωνία, Θεέ μου, νὰ εἶνε κανεὶς μακριὰ ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα του πλάσματα! Γιατί ἡ τύχη εἶνε τόσο σκληρῆ;

Θὰ μοῦ γράψης; περιμένω...

Όνορέ

Του ἴδιου πρὸς τὴν ἴδιαν

Εὐχαριστῶ. Τὰ γλυκὰ λόγια σου μοῦ ἔδωσαν θῆρος καὶ παρηγορία, αὐτὴ τὴ παρηγορία πού σου ζήτηῖσα γονατιστός. Εἶσαι ἀγγελος, Χάνσκα μου! Ἡ τρυφερότητά σου μὲ συντηρεῖ στὴ ζωῆ, καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἐγκαταλείψω τὰ πάντα, καθήκον καὶ συμφέροντα, γιὰ νὰ βρεθῶ πάλι κοντά σου, νὰ σὲ σφιξῶ στὴν ἀγκαλιά μου μὲ δάψα κοὶ λατρεία.

Καὶ πάλι εὐχαριστῶ, θεά μου.

Όνορέ

Του Μπαλζάκ πρὸς τὴν κυρία Χάνσκα.

Θέλησες νὰ μὲ τρομάξης, ὦρατα μου Εὐ. Δὲν ἐξηγεῖται ἄλλοιως ἢ χθεσινὴ στάσις σου. Σὲ βρῆκα τόσο ψυχρὴ ὕστερα ἀπὸ τὴν βραδεία τῆς Κυριακῆς! Εἴσουν παγωμένη καὶ μόλις ἐρριξε ἓνα βλέμμα σ' ἐκείνον πού σὲ λατρεύει σὰν θεά!

Εὐα, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξέχασες τὰ λόγια καὶ τοὺς ὄρκους πού μοῦ ἔδωσαν ὑπεράνθρωπη χαρά!

Ἐλπίζω πὼς εἶναι μιά γυναικεία ιδιοτροπία, πού σὲ ὤθησε νὰ μὲ ἀπελπίσης καὶ νὰ μὲ κάνης τόσο δυστυχισμένο.

Εὐα, σὲ ἰκετεύω νὰ ἀφίσης τὸ ἴδιο γλυκὸ μειδίσμα στὰ κόκκινα χεῖλιά σου ὅταν μὲ ξανασυναντήσης καὶ νὰ μὴ μοῦ φέρεσαι σὰν ξένη. Ἀγάπη μου γλυκεῖα, σ' ἀφίνω καὶ σὲ παρακαλῶ μιά φορὰ ἀκόμη νὰ μὴ μὲ βασανίσης.

Όνορέ

Τῆς Νινὸν ντὲ Λανκλό πρὸς τὸν Μαρκήσιον ντὲ Βιλαρσώ

Παρίσι 29 Αὐγούστου

Πρέπει νὰ εἶσθε πολὺ εὐχαριστημένοι μαζί μου, Μαρκήσιε, γιατί εἶμαι κοκέτα γιὰ ὄλους. Μ' ἀρέσει νὰ ἔγω θαυμαστάς. Γιατί ὄχι;

Μ' ἀρέσει νὰ μὲ βρίσκουν ὦρατα, μόνον δὲν θέλω νὰ μ' ἀγαποῦν.

Ὁ Σεβρὲξ δὲν σᾶς μοιάζει. Εἶναι ἐνθουσιασμένος μαζί μου. Οἱ φίλοι σου ἔχουν σὲ μένα περισσότερὴ ἐμπιστοσύνη. Αὐτὸ νὰ σᾶς γίνῃ μάθημα.

Μεῖνετε ἡσυχος ὅμως. Ἡ Νινὸν εἶναι δική σας. Κανεὶς ἄλλος ἀπὸ σᾶς δὲν μὲ ἐλκύει ἀκούτε; Ἐσχάστε τὴν θλιβερὴ προφητεία σας, ὅτι ἡ εὐτυχία μας δὲν θὰ διαρκῆσει περισσότερο ἀπὸ μιά ἐβδομάδα. Γιατί νὰ εἶσθε τόσο ἀπαισιόδοξοι καὶ νὰ τὰ βλέπετε ὅλα μαύρα;

Μὴ ζητᾶτε τὰ ἀδύνατα. Ὅταν σᾶς ἀκούω νὰ παραπονεῖσθε μελαγχολῶ, ἀγαπητέ μου. Γεννή-

θηκα γιὰ τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς.

Δική σας Νινὸν

Τῆς Γκρατσιέλλας πρὸς τὸν Λαμαρτίνου

Ἀγαπημένε μου

Αἰσθάνομαι τὸν θάνατον σιμά μου, νοιώθω τὴ παγωμένη του πνοή. Θὰ πεθάνω! Ἡ καρδιά μου ὅμως πλημμυρισμένη ἀπ' τὴν ἀγάπη σου δὲν θὰ πάψῃ ποτὲ νὰ χτυπᾷ καὶ μέσα στὴ γῆ ἀκόμα.

Θὰ σοῦ ἀφήσω ὅλα τὰ μικροπράγματά μου γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι. Ταῖς κορδέλλες τῶν μαλλιῶν μου, τὸ βιβλίον πού ἐδιάβαζα ταῖς ἡμέρες τῆς ἀρρώστιας μου, τὰ λουλούδια πού θὰ μοῦ φέρονται τὸ τελευταῖο πρωὶ τῆς ζωῆς μου!

Σ' ἀγάπησα πολὺ. Ζοῦσα γιὰ σένα, γιὰ τὴν ἀγάπη σου. Ἦσουν ὁ ἥλιος πού μ' ἐθέρμαινε, ἦσουν ὁ ἀέρας πού ἀνέπνευα, ἦσουν τὸ πᾶν γιὰ μένα. Θέλω νὰ εἶσαι σιμά μου ταῖς τελευταῖες μου στιγμαίς. Ἄς πεθᾶνω κρατώντας τὸ χέρι σου. Θέλω νὰ ξεψυχήσω κυττάζοντας ἐσένα μόνον, νὰ μείνῃ μέσα στὰ μάτια μου ζωγραφισμένη, ἀποτυπωμένη ἢ μορφῆ σου. Ἐτσι δὲν λένε; Πὼς στὰ μάτια τῶν νεκρῶν μὲνει ἀποτυπωμένη ἢ εἰκόνα πού κῦτταζαν τὴ στιγμή πού ἐπέθαναν;

Μὴ λυπηθῆς γιὰ τὸ τέλος μου. Θὰ εἶχα πεθᾶνει πρὸ πολλοῦ. Μόνον ἡ ἀγάπη σου μ' ἐκράτησε ἀκόμη τόσοσιν καιρὸ στὴ ζωῆ... Ἀγαπημένε μου χαῖρε. Καὶ μὴν ἀργεῖς. Σὲ περιμένω μ' ἀγωνία...

Τὰ τελευταῖα μου φιλιὰ γιὰ σένα

Γκρατσιέλλα

Του Ἄλφ. Λαμαρτίνου πρὸς τὴν Γκρατσιέλλα

Γλυκεῖα μου ἀγάπη,

Εἶνε ἀδύνατον αὐτὸ δὲν θέλω νὰ τὸ πιστέψω. Ἐσὺ νὰ πεθᾶνεις; Νὰ σὲ χάσω γιὰ πάντα; Νὰ λείψῃς ἀπὸ τὸν κόσμο, ἐσὺ πού ἦσουν στολίδι τῆς πλάσις; Ὁχι, ὄχι θὰ ζήσης. Ὁ Θεὸς δὲν κάμνει τόσο τερατῶδη λάθη. Θὰ ζήσης καὶ θὰ χαρῶμεν αἰώνια τὴν ἀγάπη μας. Δὲν μπορῶ νὰ σκεφθῶ οὔτε μιά στιγμή πὼς θὰ μείνω μόνος. Λυπήσομαι καὶ μὴ μοῦ ἔναγαράψῃς τόσο θλιβερὰ πράγματα, πού σου κάνουν καὶ σένα μεγάλο κακὸ στὴν κατάστασι πού εἶσαι...

Τὸ γράμμα σου ἦταν ραντισμένο ἀπὸ τὰ δάκρυά σου. Γιατί κλαῖς, γιατί σπαράξῃς τὴν τρυφερή σου καρδιά; Θὰ ζήσης, καὶ, θὰ ζήσης γιατί μ' ἀγαπᾶς καὶ σ' ἀγαπῶ, θὰ ζήσης καὶ θᾶσαι πάντα δική μου... Μὲ πολλὰ φιλιὰ

Ἀλφόνσος

Τῆς Γεωργίας Σάνδη πρὸς τὸν Ἄλφρ. Μυσσέ

Φίλε μου,

Ἔγινες πολὺ ιδιότροπος τελευταῖως. Δὲν εἶνε ἀγάπη αὐτὴ, εἶναι παραφροσύνη! Τὰ θέλεις ὅλα δικά σου, θέλεις νὰ μὲ βασανίσης.

Κι' ὅμως πρὸς χάριν σου ἐθυσίασα τὰ πάντα. Χάριν τῆς ἀγάπης σου ἔκωσα καὶ τὸν τελευταῖο δεσμὸ μὲ τὴν κοινωνία. Σοῦ ἀρνήθηκα ποτὲ τίποτε; Γιατί λοιπὸν κάνεις σὰν μικρὸ παιδί; γιατί φαίνεσαι ἀδυσώπητος μαζί μου; Σ' ἐγκατέλειπα ἔστω καὶ γιὰ μιά στιγμή; Ἡ χαρὴς σου ἦσαν χαρὴς μου καὶ ἡ λύπης σου λύπης μου. Ἡ σῦχας λοιπὸν μεγάλο μου, πολυχαϊδεμένο μου παιδί, τρελλή μου ἀγάπη ποῦσε γεμάτη καρπία, νεῦρα καὶ παράπονα!...

Γεωργία Σάνδη

Του Μυσσέ πρὸς τὴν Σάνδη

Ἀγαπητέ μου,

Εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσω καὶ μιά στιγμή μόνος. Αἰσθάνομαι πὼς διαφορετικὰ θὰ παραφρονήσω. Θὰ ρθῆς κοντά μου κι' ἄς πῆ ὁ κόσμος ὅτι θέλει. Δὲν θὰ χωρίσομαι ποτέ. Ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν κοινωνία, περιφρονεῖ τὸν ὄχλο. Ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας εἶνε ἐγωστὴς καὶ ἀπαιτητικὸς.

Χαῖρε Ἀλφρέδος

Εἰς τὸ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ", προσεχέστατα:

"Ἡ ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ,"

Ἐπέροχον ἀσυνομικόν, μυστηριώδες μυθιστόρημα, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου θὰ στηρίξωμεν καὶ διαιγωνισμόν μὲ 50 πλοῖα καὶ δῶρε.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Η ΤΕΧΝΗ

Τὰ τζάμια παγωμένα
Μαῦρο, σβυστό τὸ τζάκι,
Τὰ τζάμια παγωμένα.

Ἀπὸ τὸν τοῖχο στάζει,
Στόζει δροσιὰ φαρμάκι,
Ἀπὸ τὸν τοῖχο στάζει.

Ψυχομαχὰ ἢ μιά λάμπα...
Ἐπάνω στὸ τραπέζι,
Ψυχομαχὰ ἢ μιά λάμπα...

Στὸ ξέστρωτο κρεβάτι
Μιά γάτα ἐρημοπαίζει,
στὸ ξέστρωτο κρεβάτι.

Μές στὴν καρδιά τοῦ ξύλου
Ὁ σάρακας γκρινιάζει
Μές στὴν καρδιά τοῦ ξύλου.

Κι' ἀπάνω ἀπὸ τὴ στέγη
Μιά κουκουβάγια κράζει
Καὶ κάτω ἀπὸ τὴ στέγη

Ἀργοξυπνοῦν δυὸ μάτια
— Ἐνα τριγόνι τρέχει —
Κ' ἐμπρὸς στὰ δύο τὰ μάτια

Μιὰν ἀνοίξει ἀπὸ ρόδα
Ξανοίγεται καὶ ἀνθίζει
Μιὰν ἀνοίξει ἀπὸ ρόδα.

Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ

